

ANTON P. CEHOV

W•ARTEA APRO•DULUI

Intr'o seară frumoasă, nu mai puțin frumosul aprod Ivan Dimitrici Cervekow privea cu binoclul din banca doua spre scenă.

Era în culmea mulțumirii, când deodată... Deseori se întâlnește în povestiri acest „deodată“. Inșă auto-rii au dreptate: viața e plină de surprize! Deodată fața i se schimonosi, respirația se opri... lăsă binoclul în jos și aplecându-se... apciu! După cum vedeți, a strănutat. N'a fost niciodată nimănui oprit să strănute. Strănută și mujiul, și comisarul, și episcopii, câteodată chiar consilierii imperiali. Intr'un cuvânt, toată lumea strănută.

Cervekow nu se rușină deloc, înșă ștergându-se cu batista, trase cu coada ochiului o privire în jur, ca orice om bine crescut: nu supărare pe cineva? Rămase confuz. Un bătrân, chiar dinaintea lui își ștergea chelia și ceafa, bombăniind. Bătrânul era generalul Brizjalow dela ministerul de comunicații.

„L'am scuipat“, își spuse Cervekow. „Nu e șeful meu, dar oricum nu-i frumos, trebuie să mă desvino-vățesc“.

— „Iertați, Înălțime, v'am scuipat, pe nevrute...“

— „Nu face nimic... nu-i nimic...“

— „Pentru D-zeu, iertați. Din greșală“.

— „Ei, nu face nimic. Lasă-mă să ascult“.

Cervekow rămase confuz, surâse prostește și începu să privească iar, acum înșă fără plăcere. Neliniștea îl chinuia. În pauză se apropie de Brizjalow și învârtindu-se în jurul lui, murmură rușinat:

— „Înălțime!... Iertați... v'am scuipat... Nu că... aș...“

— „Ajunge!.. Uitasem, iar d-ta acelaș lucru“ spuse generalul mușcându-și nervos buza de jos.

„Spune că a uitat, dar ia te uită câtă răutate în ochii lui“, se gândi Cervekow privindul țintă. „Nici nu vrea măcar să stea de vorbă. Totuși trebuie să-i explic că fără să vreau... că e o lege natu-“

se păru lui, — se arată indiferentă; întâi se cam sperie; înșă aflând că Brizjalow nu-i șeful lui, se liniști.

— „Cu toate astea scuză-te“, îi spuse ea. „Să nu creadă că nu știi să te porți în lume“.

— „Da, da, chiar așa! I-am cerut iertare, înșă el... straniu, n'a spus un cuvânt, nici măcar în trecut. Dealtfel nici n'am prea stat de vorbă“.

A doua zi, după ce se bărbieri, se tunse și îmbracă hainele noi, Cervekow se duse să ceară iertare... În sala de așteptare, generalul stătea în

v'am scuipat... Iert...“

— „Nimicuri... Par'că cine știe ce s'ar fi întâmplat. D-ta ce vrei?“ se adresă altui solicitator.

„Nici nu vrea măcar să stea de vorbă!“ își zise Cervekow pâlind. „E supărat... Nu, așa nu se poate... Trebuie să-i explic...“

După ce generalul termină audiențele se îndreptă spre birou; Cervekow alergă după el și-i spuse:

— „Înălțime! Dacă îndrăznesc să supăr pe Înălțimea Voastră, o fac numai din mustrare de conștiință. Convingeți-vă că nu dinadins“.

Generalul se posomori și făcu un gest:

— „Vrei să-ți bați joc de mine, stimabile!“ spuse el închizând ușa.

„Ce bătae de joc?“ gândi Cervekow. „Ce bătae de joc găsește aici? Un general să nu poată înțelege atâta lucru. Dacă e așa, n'o să mă umilesc în fața unui fanfaron! Să-l ia dracu! O să-i scriu, dar de dus nu mai mă duc!“.

Așa cugeta Cervekow îndreptându-se spre casă. Nu scrisese înșă nimic, căci se gândi mult fără să poată compune o scrisoare.

A doua zi se duse din nou să-lămurească.

— „Ieri v'am supărat, Înălțime“, vorbi el când generalul îl privi întrebător. „Nu ca să-mi bat joc de dv. — cum ați binevoit să spuneți. V'am cerut iertare pentru că strănutând, v'am scuipat... Cât despre bătae de joc, nici nu m'am gândit. Cum aș îndrăzni? Dacă aș face asta, ar însemna că nu mai există nici o stimă față de personalități... nici o...“

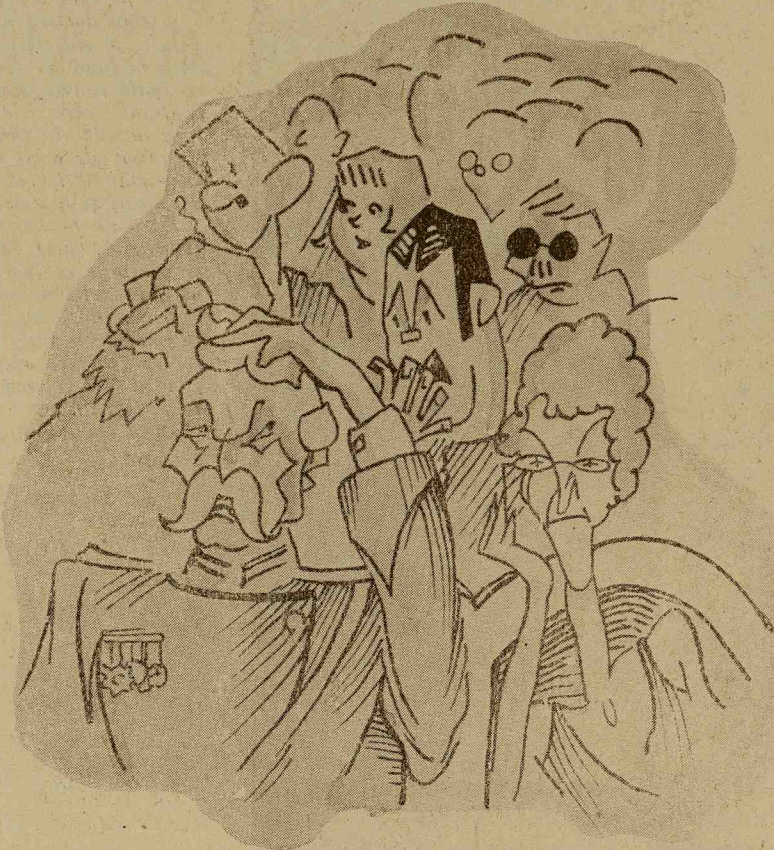
— „Ești afară!“ — sbieră generalul tremurând și învinețind de mânie.

— „Cum?!“ — șopti Cervekow îngrozit.

— „Afară! afară! repetă generalul bătând din picior.

O ruptură se făcu în stomacul lui Cervekow. Fără să mai vadă sau să mai audă ceva se strecură prin ușe și plecă pe stradă clătănându-se...“

Ajunse acasă mecanic, se culcă îmbrăcat pe divan și... muri...“

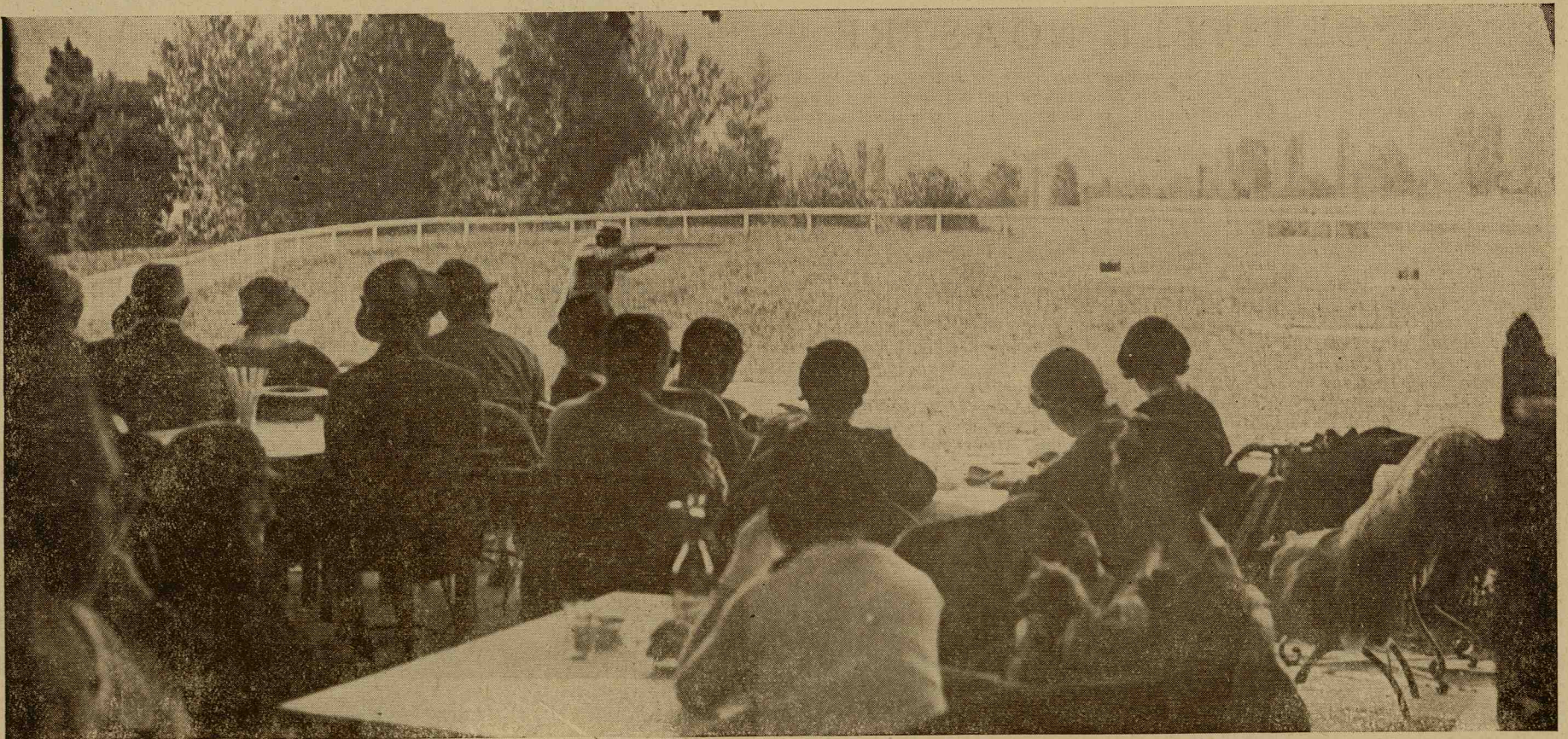
Strănută în chelia generalului

rală, deoarece altfel o să-și închipue că am vrut să-l scuip pe ceafa dinadins. Dacă nu și-o închipui acum, mai târziu sigur!...“

Intorcându-se acasă, Cervekow povesti soției totul. Aceasta, cum i

mijlocul solicitatorilor După ce se întreținu cu câțiva, generalul se opri în fața lui Cervekow.

— „Aseară, la teatru, dacă vă amintiți Înălțime“ — începu aprodul — „am strănutat și fără să vreau

Marele premiu la tirul de porumbei (50.000 frs.), disputat la Aix-les Bains, a fost câștigat de contele de Sigur